

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 lipca 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych

I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U z 2016, poz. 887 t.j.) ustalił wartość kapitału początkowego D. B.. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1.01.1999 r. wyniósł 48.922,72 zł. Ustalony w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, to jest okresu od 01.01.1988 r. do 31.12.1997 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 30,62 %. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 30,62 % przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową. Do ustalenia wysokości kapitału początkowego przyjęto okresy składkowe w ilości łącznie: 12 lat, 2 miesiące i 8 dni, oraz nieskładkowe w ilości 6 miesięcy i 25 dni oraz okresy sprawowania opieki nad dzieckiem w ilości 11 miesięcy, 28 dni. Łączny okres nieskładkowy przyjęty do obliczenia kapitału początkowego wyniósł 1 rok, 6 miesięcy, 23 dni, tj. 18 miesięcy.

Zakład przyjął, że współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31.12.1998r. - wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego dla wnioskodawczyni wynosi 57, 74 %.

Współczynnik ten służy do obliczenia części 24% kwoty bazowej. Wysokość 24% kwoty bazowej wynosiła 293,01 zł.

Do ustalenia współczynnika przyjęto wiek w dniu 31.12.1998r. wynoszący 38 lat oraz łączny staż ubezpieczeniowy – wynoszący 14 lat.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił okresów:

- od 15.09.1981 r. do 10.12.1982 r., ponieważ świadectwo pracy podpisała osoba działająca z upoważnienia, a pieczęć była nieczytelna, w celu zaliczenia tego okresu należało przedłożyć prawidłowe świadectwo pracy lub legitymację ubezpieczeniową z wpisanym zatrudnieniem,

- od 15.10.1996 r. do 27.11.1996 r., gdyż nie została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne. (decyzja k. 37– 38 akt kapitałowych ZUS)

Decyzją z dnia 16 września 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U z 2016, poz. 887 t.j.) ponownie ustalił wartość kapitału początkowego D. B.. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1.01.1999 r. wyniósł 48.979,15 zł. Ustalony w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, to jest okresu od 01.01.1988 r. do 31.12.1997 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 30,75 %. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 30,75 % przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową. Do ustalenia wysokości kapitału początkowego przyjęto okresy składkowe w ilości łącznie: 12 lat, 2 miesiące i 9 dni, oraz nieskładkowe w ilości 6 miesięcy i 24 dni oraz okresy sprawowania opieki nad dzieckiem w ilości 11 miesięcy, 28 dni. Łączny okres nieskładkowy przyjęty do obliczenia kapitału początkowego wyniósł 1 rok, 6 miesięcy, 22 dni, tj. 18 miesięcy.

Zakład przyjął, że współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31.12.1998r. - wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego dla wnioskodawczyni wynosi 57, 74 %.

Współczynnik ten służy do obliczenia części 24% kwoty bazowej. Wysokość 24% kwoty bazowej wynosiła 293,01 zł.

Do ustalenia współczynnika przyjęto wiek w dniu 31.12.1998r. wynoszący 38 lat oraz łączny staż ubezpieczeniowy – wynoszący 14 lat.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił okresów:

- od 15.09.1981 r. do 10.12.1982 r., ponieważ świadectwo pracy podpisała osoba działająca z upoważnienia, a pieczętka była nieczytelna, w celu zaliczenia tego okresu należało przedłożyć prawidłowe świadectwo pracy lub legitymację ubezpieczeniową z wpisanym zatrudnieniem,

- od 15.10.1996 r. do 27.11.1996 r., gdyż nie została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne. (decyzja k. 44– 45 akt kapitałowych ZUS)

Decyzją z dnia 22 września 2020 r. organ rentowy na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po rozpatrzeniu wniosku ubezpieczonej z dnia 3.09.2020 r. przyznał emeryturę od 19.09.2020 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 24338,23 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego - 232158,18 zł, średnie dalsze trwanie życia - 261,50 miesięcy, wyliczona kwota emerytury - 980,87 zł. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej: $((...),23 + (...),18) / 261,50 = 980,87$ zł. Emerytura przyznana od 19.09.2020 w kwocie 980,87 zł była niższa od najniższej emerytury, która wyniosła 1.200,00 zł. Emerytury nie podwyższono, gdyż ubezpieczona nie udowodniła łącznie okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 20 lat. (decyzja k. 6 – 7 v akt ZUS)

Kolejną decyzją z dnia 10 grudnia 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U z 2016, poz. 887 t.j.) ponownie ustalił wartość kapitału początkowego D. B.. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1.01.1999 r. wyniósł 51.487,15 zł. Ustalony w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, to jest okresu od 01.01.1988 r. do 31.12.1997 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 30,75 %. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 30,75 % przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową. Do ustalenia wysokości kapitału początkowego przyjęto okresy składkowe w ilości łącznie: 13 lat, 5 miesięcy i 5 dni, i nieskładkowe w ilości 6 miesięcy i 24 dni oraz okresy sprawowania opieki nad dzieckiem w ilości 11 miesięcy, 28 dni. Łączny okres nieskładkowy przyjęty do obliczenia kapitału początkowego wyniósł 1 rok, 6 miesięcy, 22 dni, tj. 18 miesięcy.

Zakład przyjął, że współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31.12.1998r. - wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego dla wnioskodawczyni wynosi 59, 76 %.

Współczynnik ten służy do obliczenia części 24% kwoty bazowej. Wysokość 24% kwoty bazowej wynosiła 293,01 zł.

Do ustalenia współczynnika przyjęto wiek w dniu 31.12.1998r. wynoszący 38 lat oraz łączny staż ubezpieczeniowy – wynoszący 15 lat.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił okresu od 15.10.1996 r. do 27.11.1996 r., gdyż nie została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne. (decyzja k. 72– 73 akt kapitałowych ZUS)

D. B. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w ustawowym terminie odwołała się od powyższych decyzji do Sądu Okręgowego w Łodzi uznając je za krzywdzące i wniosła o ich zmianę i ponowne przeliczenie kapitału początkowego i ustalenie wysokości emerytury.

Skarżąca podkreśliła, że jako potwierdzenie poprzednio złożonego świadectwa pracy, a w związku z tym okresu zatrudnienia w K. Chorągwi (...) w okresie od dnia 15.09.1981 r. do dnia 10.12.1982 r. dodatkowo załączyła zaświadczenie nr (...).

W wyniku powyższego organ rentowy wydał kolejną decyzję o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 10 grudnia 2020 r., na mocy której uwzględnił okres zatrudnienia w K. Chorągwi (...). Jednakże w dalszym ciągu przy ustaleniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjął za okres zatrudnienia w Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium (...) od dnia 20 grudnia 1982 r. do dnia 2 lutego 1989 r. oraz od dnia 3 lutego 1990 r. do dnia 10 listopada 1990 r. najniższe wynagrodzenie obowiązujące w tym czasie, jako że w okresach niniejszych ubezpieczona nie udowodniła faktycznie otrzymywanego wynagrodzenia za pracę.

Dodatkowo inaczej niż w decyzji z dnia 22 lipca 2020 r. jak i w decyzji z dnia 16 września 2020 r., organ rentowy wskazał, że również za okres od dnia 15.09.1981 r. do dnia 10 grudnia 1982 r. (tj. okres zatrudnienia w K. Chorągwi (...)) przyjął najniższe wynagrodzenie obowiązujące w tym czasie, jako że w okresach niniejszych ubezpieczona nie udowodniła faktycznie otrzymywanego wynagrodzenia za pracę.

Wobec powyższego na potwierdzenie wysokości otrzymywanego przez ubezpieczoną wynagrodzenia za pracę z tytułu zatrudnienia w Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium w Ł. w okresie od 20 grudnia 1982 r. do 10 listopada 1990 r., przedłożyła ona umowy o pracę – gdzie wskazane jest, iż była ona zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy za określoną stawkę godzinową, jak i świadectwo pracy, z którego również wynika, iż ubezpieczona zatrudniona była w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku fotografa na którym otrzymywała godzinową stawkę 2.000,00 zł + premię motywacyjną, a wynagrodzenie za jeden dzień wynosiło 19.800,00 zł obliczone wg zasad ustalonych dla ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy z wyłączeniem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Natomiast na potwierdzenie otrzymywanego przez ubezpieczoną wynagrodzenia za pracę z okresu zatrudnienia w K. Chorągwi (...) ubezpieczona przedłożyła umowę o pracę, z której wynika wysokość uzyskiwanego przez nią wynagrodzenia w kwocie 3200,00 zł jej płacy zasadniczej i 1000,00 zł dodatku specjalnego. (odwołanie k. 3, odwołanie k. 3 – 6 akt o sygn. VIII U 2995/20, odwołanie k. 3- 6 akt o sygn. VIII U 2994/20, odwołanie k. 3- 6 akt o sygn. VIII U 312/21)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołań wywodząc jak w zaskarżonych decyzjach. Dodatkowo wskazał, że w ogólnym stażu pracy odpowiedzialnym za wartość kapitału początkowego zostały uwzględnione jako okresy składkowe, okresy zatrudnienia w Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium w Ł. od 20.12.1982 r. do 2.02.1989 r. i od 3.02.1990 r. do 10.11.1990 r. i częściowo okresy te pokrywają się z okresem opłacania składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, których zapoczątkowanie opłacania przypada na dzień 1.11.1990 r.

Okres urlopu wychowawczego od 3.02.1989 r. do 2.02.1990 r. Zakład uwzględnił jako okres nieskładkowy. Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił okresu od 15.10.1996 r. do 27.11.1996 r. z uwagi na nieopłacenie składki na ubezpieczenie społeczne.

W ocenie ZUS brak jest podstaw do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego w oparciu o załączoną przez wnioskodawczynię dokumentację, ponieważ z umów o pracę nie wynika w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wysokość wynagrodzeń wypłaconych w całym spornym okresie zatrudnienia, a dane wykazane w świadectwie pracy służą wyłącznie do ustalania stażu pracy, a nie podstawy wymiaru kapitału początkowego.

Przy ustalaniu podstawy wymiaru kapitału początkowego za okresy nieudokumentowane odpowiednio wysokościami wynagrodzeń Zakład uwzględnił minimalne wynagrodzenia obowiązujące w sferze gospodarki narodowej i dotyczy to okresów: od 15.09.1981 r. do 10.12.1982 r., od 20.12.1982 r. do 2.02.1989 r., od 3.02.1990 r. do 10.11.1990 r. (odpowiedź na odwołanie k. 4– 5 v, odpowiedź na odwołanie k. 36 – 38 v akt o sygn. VIII U 2995/20 , odpowiedź na odwołanie k. 38 - 40 v akt o sygn. VIII U 2994/20, odpowiedź na odwołanie k. 31 – 32 v akt o sygn. VIII U 312/21)

Na podstawie art. 219 k.p.c. połączono, do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, sprawę o sygn. akt VIII U 2139/20 ze sprawami VIII U 2995/20, VIII U 2994/20 i VIII U 312/21.

Na terminie rozprawy z dnia 15 kwietnia 2021 r. wnioskodawczynie poparła odwołania i sprecyzowała je wskazując, że ostatecznie sporny jest okres zatrudnienia w Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium w Ł. od 20 grudnia 1982 r. do listopada 1990 r. w zakresie wysokości przyjętych wynagrodzeń. (e – protokół rozprawy z dnia 15.04.2021 r. oświadczenie wnioskodawczynie 00:07:10)

Na terminie rozprawy poprzedzającej bezpośrednio wydanie wyroku z dnia 18.10.2022 r. pełnomocnik wnioskodawczynie poparł odwołania i wniósł dodatkowo o hipotetyczne wyliczenie przez ZUS wysokości kapitału początkowego oraz emerytury przy uwzględnieniu okresu zatrudnienia w K. Chorągwi (...) od 15.09.1981 r. do 10.12.1982 r. przy uwzględnieniu stawki wskazanej w umowie o pracę w kwocie 3.200 zł oraz dodatku 4.200 zł miesięcznie przy uwzględnieniu pełnego wymiaru czasu pracy. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołań. (e – protokół rozprawy z dnia 18.10.2022 r. oświadczenie pełnomocnika wnioskodawczynie 00:00:52, płyta CD k. 144, oświadczenie pełnomocnika ZUS 00:04:52, płyta CD k. 144)

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Wnioskodawczynie D. B. urodziła się w dniu (...), ukończyła Studium (...). (bezsporne)

W okresie od 15.09.1981 r. do 10.12.1982 r. ubezpieczona była zatrudniona na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w K. Chorągwi (...) jako starszy instruktor hufca Ł.. (świadcstwo pracy k. 7 akt kapitałowych ZUS, zaświadczenie RP – 7 k. 41 – 44)

U wskazanego pracodawcy wynagrodzenie ubezpieczonej kształtowało się następująco:

- od 15.09.1981 r. do 31.12. 1981 r. – 14.700,00 zł;

- od 01.01.1982 r. do 10.12.1982 r. – 57.033,00 zł. (zaświadczenie RP – 7 k. 41 – 44)

Nie zachowała się dokumentacja płacowa wnioskodawczynie z K. Chorągwi (...). (bezsporne)

Ubezpieczona w okresie od 20.12.1982 r. do 10.11.1990 r. była zatrudniona na umowę o pracę w Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium w Ł. jako fotograf w pełnym wymiarze czasu pracy, który wówczas wynosił 46 godzin tygodniowo.

W okresie od 3.02.1989 r. do 2.02.1990 r. przebywała u tego pracodawcy na urlopie wychowawczym. (świadcstwo pracy k. 12 akt kapitałowych ZUS)

Nie zachowała się dokumentacja płacowa, ani regulamin wynagradzania wnioskodawczynie z wyżej wymienionego zakładu pracy. (bezsporne)

W spornym okresie Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium w Ł. rozliczała się za wszystkich swych pracowników oraz uczniów na zbiorczych deklaracjach bezimiennych. (deklaracja rozliczeniowa k. 91 – 93 v)

W Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium w Ł. D. B. była wynagradzana w systemie akordowym i łączna wysokość jej wynagrodzenia za pracę uzależniona była od wykonanej liczby sztuk i godzin pracy. Akord był liczony od liczby wykonywanych odbitek, liczby godzin dyżuru.

Praca w tym punkcie fotograficznym odbywała się na 2 zmiany w godzinach: od 6 do 14 i od 14 do 22, w soboty od 10 do 14. Pracownicy mieli jeszcze dyżury na zamówienia typu śluby w soboty i kończono wówczas pracę w zależności od godzin, bo tak ustalone były zamówienia. W niedziele były chrzty, komunie i zdarzało się, że pracowano np. w maju przez całą niedzielę. Wynagrodzenie za pracę składało się ze stawki godzinowej za każdą godzinę oraz z naliczanej prowizji akordowej od tzw. przerobów, była dodatkowo także dywidenda raz w roku z zysku spółdzielni. Oprócz tego była podwójna stawka godzinowa za godziny dyżurów, w każdym miesiącu danemu pracownikowi przysługiwały co

najmniej 4 dyżury. Dyżur trwał 8-10 godzin, odbywał się w soboty, niedziele oraz święta. Były to zdjęcia ślubne w soboty, w niedziele chrzty i komunie. W święta również były śluby i chrzty.

W tym zakładzie pracy nie było przestojów, ponieważ wykonywano jeszcze tzw. amatorkę, czyli zdjęcia z wakacji. W listopadzie nie pełniono dyżurów. Stawki godzinowe zmieniały się. Wynagrodzenia były co miesiąc ustalane od stawki godzinowej i zmieniało się. Kwoty wynagrodzenia stale się zmieniały, bo powodowała to wówczas dodatkowo wysoka inflacja. (zeznania wnioskodawczyni 00:07:10, płyta CD k. 53 w zw. z 00:07:54, płyta CD k. 117, zeznania świadka P. B. 00:08:33, płyta CD k. 117, zeznania świadka J. W. 00:12:51 i dalej, płyta CD k. 117)

W Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium w Ł. wynagrodzenie zasadnicze wnioskodawczyni określone za pomocą samej stawki godzinowej kształtowało się następująco:

- od 20.12.1982 r. – 17.40 zł za godzinę i kwotowo wyniosło:
- w okresie od 20.12.1982 r. – 31.12.1982 r. – 1392,00 zł,
- w 1983 r. - 40924 zł,
- w 1984 r. - 40924 zł,
- w 1985 r. – 40542,00 zł,
- w 1986 r. – 40681,20 zł,
- w 1987 r. – 40820,40 zł,
- w 1988 r. – 41029,00 zł,
- od 01.01.1989 r. do 2.02.1989 r. – 3758,40 zł,
- od 3.02.1990 r. do 31.10.1990 r. – 26308,80 zł,
- od 1.11.1990 r. – 2.000 zł za godzinę i łącznie w okresie od 1 – 10.11.1990 r. wyniosło 96000 zł. (umowy o pracę k. 14 - 15, świadectwo pracy k. 12 -13, pismo Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium w Ł. z dnia 27.01.1989 r. k. 16, kopia aktu urodzenia k. 17 akt kapitałowych ZUS, wyliczenie hipotetyczne ZUS z 1.06.2022 r. k. 128)

Minimalne wynagrodzenia pracowników wyniosło następujące kwoty za niżej wskazane okresy:

- od 20.12.1982 r. – 31.12.1982 r. – 2160,00 zł,
- w 1983 r. - 64800,00 zł,
- w 1984 r. - 64800,00 zł,
- w 1985 r. –64800,00 zł,
- w 1986 r. –64800,00 zł,
- w 1987 r. – 84000,00 zł,
- w 1988 r. – 108000,00 zł,
- od 01.01.1989 r. do 2.02.1989 r. – 18986,66 zł,
- od 3.02.1990 r. do 31.10.1990 r. – 18986,66 zł. (bezsporne, a nadto wyliczenie ZUS k. 76 akt kapitałowych ZUS)

W okresie od 1.11.1990 r. do 31.01.1992 r. wnioskodawczyni prowadziła własną pozarolniczą działalność gospodarczą i podlegała z tego tytułu ubezpieczeniu społecznemu z następującą podstawą wymiaru składek:

- w 1990 r. – 1.172.488 zł;

- w 1991 r. – 10.949.221 zł;

- w 1992 r. – 1.314.000 zł. (potwierdzenie ubezpieczenia k. 32 – 33 akt kapitałowych ZUS)

W toku postępowania Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w dniu 1.06.2022 r. dokonał hipotetycznego wyliczenia wysokości kapitału początkowego i emerytury D. B. uwzględniając za okres zatrudnienia od 20.12.1982 r. (początkowa data zatrudnienia w Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium w Ł.) do 31.10.1990 r. stawkę godzinową w wysokości 17,40 zł i od 1.11.1990 r. do 10.11.1990 r. stawkę - 2000 zł/h na podstawie umowy o pracę i świadectwa pracy.

Po przeliczeniu wynagrodzenie za wskazane okresy wyniosło:

- 20.12.1982-31.12.1982 -1392,00 zł

- 1983- 40924,80 zł

- 1984- 40924,80 zł

- 1985- 40542,00 zł

- 1986- 40681,20 zł

- 1987 - 40820,40 zł

- 1988-41029,20 zł

- 01.01.1989-02.02.1989 - 3758,40 zł

- 3.02.1990-10.11.1990 -122308,80 zł (26308,80 zł + 96000 zł).

Wyliczone kwoty są niższe od kwot minimalnego wynagrodzenia przyjętego w zaskarżonych decyzjach.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od 01.01.1988 do 31.12.1997 uległ obniżeniu i wyniósł 27,87%, a kapitał początkowy ustalony na 1.01.1999 r. - 50093,12 zł (obecna wartość (...),15)

Hipotetyczna wysokość emerytury obliczona w oparciu o art. 26 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS na dzień przyznania prawa tj. na 19.09.2020 r. r. wynosi 1001,06 zł.

Obliczenie wysokości emerytury:

-kwota składek zewidencjonowana na koncie z uwzględnieniem waloryzacji - 24338,23 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego - 237438,29 zł, średnie dalsze trwanie życia - 261,50 miesięcy ((...),23+ (...),29) /261,50 = 1001,06 zł.

Hipotetyczne przeliczenie kapitału początkowego oraz świadczenia emerytalnego jest niekorzystne dla wnioskodawczyni. (hipotetyczne wyliczenie ZUS z dnia 1.06.2022 r. k.127 – 132 v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty zawarte w załączonych do akt sprawy aktach ZUS, w tym o świadectwo pracy oraz umowy o pracę ze Spółdzielni (...) w Ł. a nadto o zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7 z K. Chorągwi (...).

W poczet materiału dowodowego zostały zaliczone zeznania świadków a także zeznania wnioskodawczynie. Wyżej wymienieni a zwłaszcza świadek J. W. współpracownica ubezpieczonej w spornym okresie w Spółdzielni zatrudniona na tożsamym stanowisku, jedynie potwierdzili, w jaki sposób było ustalane wynagrodzenie ubezpieczonej jako fotografa i przyznali, że kwoty wynagrodzenia za pracę stale się zmieniały z uwagi na system akordowy jak i okres wysokiej inflacji.

Z zeznań świadka J. W. wynika, że wynagrodzenie ubezpieczonej było ustalane w systemie akordowym, w którym płaca zależała od wielu różnych czynników, tj. osobistego wysiłku, umiejętności oraz od zleconych usług i od klientów. Z uwagi zatem na okoliczność, iż wynagrodzenia pracowników były ustalane indywidualnie i bardzo różniły się między sobą to zeznania wyżej wskazanych uczestników postępowania nie dają żadnych podstaw do odtworzenia rzeczywistej wysokości uzyskanych, w spornym okresie, dochodów w Spółdzielni.

Świadek P. B. – były mąż wnioskodawczynie wprost przyznał, że nie pamięta wysokości zarobków ubezpieczonej ze spornego okresu.

Nawet sama ubezpieczona nie pamiętała dokładnych kwot wynagrodzeń z uwagi na znaczny wpływ czasu oraz okoliczność, że wynagrodzenia te stale się zmieniały.

Zeznania świadków i wnioskodawczynie nie były kwestionowane w toku postępowania przez stronę przeciwną.

Ponadto Sąd przyjął za wiarygodne hipotetyczne wyliczenie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysokości kapitału początkowego oraz emerytury z dnia 1.06.2022 r., które jest zgodne z dokumentacją w postaci umowy o pracę oraz świadectwa pracy ze Spółdzielni (...) w Ł., a także odpowiada treści przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 r. Przedmiotowe dokumenty osobowe nie budziły żadnych zastrzeżeń Sądu jak i stron postępowania. Wnioskodawczynie w swych zeznaniach także przyznała (co poparła świadek J. W.), że jej wynagrodzenie zasadnicze w spornym okresie faktycznie było określone za pomocą stawki godzinowej wynikającej z umów o pracę zaś dopiero dodatkowym składnikiem była zmienna prowizja akordowa uzależniona od wielu różnych czynników.

W przypadku akordowego systemu wynagradzania jedynie przyjęcie sposobu ustalenia wynagrodzenia D. B. przyjęte w hipotetycznym wyliczeniu organu rentowego z dnia 1.06.2022 r., w oparciu o wskazaną wyżej dokumentację osobową popartą zeznaniami wnioskodawczynie i świadka pozwoliło na najbardziej precyzyjne określenie wysokości zarobków w spornym okresie zatrudnienia w Spółdzielni, wobec braku innych dokumentów na potwierdzenie wysokości zarobków w spornym okresie. Jednakże wyliczone kwoty wynagrodzenia za pracę z tego okresu okazały się niższe od kwot minimalnego wynagrodzenia przyjętego w zaskarżonych decyzjach.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt. 2 k.p.c. oddalił wniosek dowody pełnomocnika wnioskodawczynie w zakresie dopuszczenia dowodu z hipotetycznego wyliczenia ZUS wysokości kapitału początkowego oraz emerytury przy uwzględnieniu okresu zatrudnienia w K. Chorągwi (...) od 15.09.1981 r. do 10.12.1982 r. przy przyjęciu stawki wskazanej w umowie o pracę w kwocie 3.200 zł oraz dodatku 4.200 zł miesięcznie i pełnego wymiaru czasu pracy, gdyż wysokość tego wynagrodzenia została już udowodniona na podstawie załączonego dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7 wystawionego przez fachowego pracownika tego pracodawcy w oparciu o oryginalną dokumentację płacową.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie D. B. nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U z 2022 r. poz. 504 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 (to jest ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r.) stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W myśl art. 26 ustawy emerytalnej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 cytowanej ustawy.

Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach.

Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach.

Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2.

Tablice, o których mowa w ust. 4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

W myśl art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy.

Zgodnie z ust. 3 wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie cytowanej ustawy.

Stosownie do treści art. 174 ust. 1 ustawy emerytalnej kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2. (ust. 2)

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. (ust. 3)

Z kolei w myśl art. 15 ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego. Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne

lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (ust. 6 cytowanego artykułu).

Zgodnie natomiast z treścią art. 15 ust. 2a cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. (por. też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku o sygn. III UZP 2/03 opubl. w OSNAPiUS z 2003 roku nr. 14 , poz.338)

Z treści § 22 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku poz. 237, nr 1412) wynika, że jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1) legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia. Jednakże judykatura stoi na stanowisku, że w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2006 roku, I UK 115/06).

Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c), który w postępowaniu przed sądem może być udowadniany wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za celowe i pożądane. Wysokość uzyskiwanego uposażenia może być zatem ustalana także przy pomocy innych pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia zainteresowanego. (tak stanowi m.in. teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324, a także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997 r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 1995 r. - III AUr 177/95, OSA 1996/10/32, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III AUr 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być uwzględnione tylko wynagrodzenie faktycznie uzyskane przez ubezpieczonego w danym okresie, a nie zaś wynagrodzenie ustalone na podstawie przypuszczeń, czy też uśrednień. Jedynie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w sposób niewątpliwy, wobec którego nie istnieje wątpliwość, iż zostało ono zawyżone, może być podstawą do ustalenia współczynnika wysokości podstawy wymiaru.

Należy przypomnieć, że w postępowaniach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych sąd nie jest obowiązany do poszukiwania dokumentów zatrudnieniowo - płacowych, o które nie zadbała osoba dochodząca świadczenia ubezpieczeniowego. W związku z tym to na ubezpieczonym spoczywał ciężar dowodzenia i udokumentowania podnoszonych twierdzeń. Przy ustalaniu podstawy wymiaru składki wnioskodawca powinien udowodnić, że w spornym okresie uzyskiwał wynagrodzenie w konkretnie określonej wysokości oraz to, że od wynagrodzenia tego była odprowadzana składka. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 sierpnia 2016 r. III AUa 1723/15 LEX nr 2149641).

Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 6 k.c. to na odwołującej się reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika, ciążył ciężar dowodowy w przedmiotowej sprawie, zatem to ona powinna udowodnić okoliczności, z których wywodzi

skutki prawne. Samo zaś twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.pc.).

D. B. powinna była więc przedłożyć dowody na podstawie, których możliwym byłoby ustalenie wysokości otrzymywanych wynagrodzeń w spornym okresie zatrudnienia, tj. od 20.12.1982 r. do 10.11.1990 r. (z wyjątkiem okresu urlopu wychowawczego) była zatrudniona na umowę o pracę w Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium w Ł..

Ubezpieczona za wskazany sporny okres pracy przedłożyła dokumenty, w postaci umów o pracę, świadectwa pracy oraz deklaracji rozliczeniowej a nadto legitymacji ubezpieczeniowej innych pracowników oraz zgłosiła dowód z zeznań świadków. Jednocześnie brak jest dokumentacji płacowej z tego okresu. Jednakże powyższe dowody nie mogły posłużyć do ustalenia pewnych kwot wynagrodzenia za pracę z tego okresu.

Jak wynika z zeznań świadków oraz samej wnioskodawczynie, wynagrodzenie ubezpieczonej wykonującej czynności fotografa było ustalane w systemie akordowym, w którym płaca zależała od wielu różnych czynników, tj. od osobistego wysiłku, umiejętności, zlecanych usług i ilości klientów.

Wyjaśnić w tym miejscu należy, że system akordowy polega na ścisłym powiązaniu wynagrodzenia za pracę danego pracownika, z wynikami jego pracy zarówno w sensie ilościowym, jak i jakościowym. Jest on możliwy do stosowania pod warunkiem istnienia norm pracy, które stanowią miernik nakładu pracy, jej wydajności i jakości. W praktyce system akordowy zakłada wynagradzanie pracowników według stawek akordowych mierzonych ilością pracy (produktów lub operacji) możliwej do wykonania w określonej jednostce czasu bądź jednostkową ceną za wykonanie określonej ilości pracy, przy jednoczesnym ustaleniu minimalnej stawki wynagrodzenia godzinowego gwarantowanej pracownikowi na wypadek braku pracy.

Wynagrodzenia pracowników były więc ustalane indywidualnie i bardzo różniły się zarówno między poszczególnymi osobami jak i w określonych przedziałach czasowych, ze względu na znaczną inflację.

Dodatkowo też w spornym okresie pracodawca rozliczał się za wszystkich swych pracowników oraz uczniów na zbiorczych deklaracjach bezimiennych.

Nie jest zatem możliwe bez dokumentów płacowych (list płac, kart wynagrodzeń) i regulaminu wynagradzania ustalenie konkretnych, pewnych kwot realnie otrzymywanych przez wnioskodawczynię wynagrodzeń poza wynikającymi niewątpliwie z umów o pracę i świadectwa pracy ściśle określonych gwarantowanych stawek godzinowych.

Świadek P. B. wprost przyznał, że nie pamięta wysokości zarobków ubezpieczonej ze spornego okresu.

Nawet sama ubezpieczona nie pamiętała dokładnych kwot wynagrodzeń z uwagi na znaczny upływ czasu oraz okoliczność, że wynagrodzenia te stale się zmieniały.

W tym stanie rzeczy w niniejszej sprawie zeznania świadków i wnioskodawczynie a także kopie legitymacji ubezpieczeniowych innych pracowników nie dają żadnej podstaw do odtworzenia rzeczywistej wysokości uzyskanych, w spornym okresie, dochodów.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, brak jakichkolwiek podstaw do ustalenia wysokości wynagrodzenia z okresu zatrudnienia ubezpieczonej w Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium w Ł. w zakresie w jakim nie wynika wprost z dokumentacji płacowej w sposób niewątpliwy.

Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego (ostatecznie w oparciu o wiarygodne i precyzyjne zeznania świadków). W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

Nie można bowiem pominąć, iż wysokość świadczenia emerytalnego pozostaje funkcją uzyskiwanych niegdyś dochodów, a zatem dla jego wyliczenia nieodzownym pozostaje ustalenie rzeczywistych zarobków, jako decydujących o rozmiarze opłacanej składki na ubezpieczenie społeczne. Niedopuszczalne przy tym jest opieranie się jedynie na hipotezach czy założeniach, wynikających z przyjęcia średnich wartości.

Z całą mocą podkreślenia wymaga, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalanie wynagrodzeń w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Ustalenie rzeczywistych zarobków jest decydujące o rozmiarze opłacanej składki na ubezpieczenia społeczne. Właściwie tylko dokumentacja własna stanowi w postępowaniu sądowym precyzyjny dowód na wysokość wynagrodzenia świadczeniobiorcy. W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że co do zasady nie ma możliwości wyliczenia wynagrodzenia, a co za tym idzie wysokości składek na ubezpieczenie społeczne oraz wskaźnika podstawy wymiaru emerytury lub renty, w oparciu o wyliczenia hipotetyczne, uśrednione, czy też wynikające z porównania wynagrodzenia innych pracowników (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 r., I UK 36/07, Legalis nr 181419). Sąd Apelacyjny w Łodzi również niejednokrotnie wypowiadał się w tej kwestii stwierdzając, że wysokości wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru świadczeń emerytalno - rentowych nie powinno się udowadniać wyłącznie zeznaniami świadków, jeśli świadkowie nie są w stanie konkretnie i precyzyjnie podać wysokości osiąganego przez wnioskodawcę wynagrodzenia. Wprawdzie w toku postępowania sądowego strona może dowodzić wysokości wynagrodzeń na potrzeby ustalenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia wszelkimi środkami dowodowymi, zatem dowodem na tę okoliczność mogą być zarówno dokumenty dotyczące wynagradzania osób zatrudnionych w tym samym okresie, w tym samym zakładzie pracy i przy pracy tego samego rodzaju, co ubezpieczony, jak też zeznania tych osób, nie oznacza to jednak, że wykazanie konkretnych zarobków w celu obliczenia wysokości świadczenia z ubezpieczenia społecznego może być dokonywane w sposób przybliżony, jedynie na zasadzie uprawdopodobnienia (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 16 lipca 2013 r., III AUa 1714/12, Legalis nr 739136, w wyroku z dnia 29 września 2014 r., III AUa 2618/13, Legalis nr 1163500).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy podziela też pogląd, który zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 marca 2006 roku, zapadłego w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1096/05, wskazując, iż ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny obciążać wyłącznie ubezpieczonych, jednakże nie można również odpowiedzialności za taki stan rzeczy przenosić wyłącznie na Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ustawowym wymogiem jest bowiem wykazanie przez ubezpieczonego konkretnych kwot otrzymanych przez niego zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, przy czym nie może istnieć tu żaden stan niepewności co do wysokości.

Wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w danych okresach, przyjmowana dla potrzeb ustalenia wysokości świadczeń emerytalno-rentowych, wynikać musi z nie budzących żadnych wątpliwości, spójnych i precyzyjnych dowodów. (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, z dnia 3 grudnia 2015 r. .III AUa 1088/15 LEX nr 1960794).

Sąd mając na uwadze wszechstronne zbadanie sprawy zobowiązał organ rentowy do przeliczenia kapitału początkowego i emerytury wnioskodawczyni w najkorzystniejszym jej wariantcie, przy przyjęciu kwot wynagrodzenia obliczonego na podstawie dokumentacji osobowej z Fotograficznej Spółdzielni Pracy Studium w postaci umów o pracę i świadectwa pracy z uwzględnieniem stawek godzinowych w nich wskazanych oraz z uwzględnieniem wynagrodzeń D. B..

Jednakże hipotetyczne wyliczenie ZUS z dnia 1.06.2022 r. jest niekorzystne dla wnioskodawczyni.

Uwzględniając za okres zatrudnienia od 20.12.1982 r. (początkowa data zatrudnienia w Spółdzielni) do 31.10.1990 r. stawkę godzinową w wysokości 17,40 zł/godz. i od 1.11.1990 r. do 10.11.1990 r. stawkę - 2000 zł/godz., wynagrodzenie za wskazane okresy wyniosło:

- 20.12.1982-31.12.1982 -1392,00 zł

- 1983- 40924,80 zł
- 1984- 40924,80 zł
- 1985- 40542,00 zł
- 1986- 40681,20 zł
- 1987 - 40820,40 zł
- 1988-41029,20 zł
- 01.01.1989-02.02.1989 - 3758,40 zł
- 3.02.1990-10.11.1990 -122308,80 zł (26308,80 zł + 96000 zł).

Wyliczone kwoty są niższe od kwot minimalnego wynagrodzenia przyjętego w zaskarżonych decyzjach.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od 01.01.1988 do 31.12.1997 uległ obniżeniu i wyniósł 27,87%, a kapitał początkowy ustalony na 1.01.1999 r. - 50093,12 zł (obecna wartość (...),15)

Hipotetyczna wysokość emerytury obliczona w oparciu o art. 26 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS na dzień przyznania prawa tj. na 19.09.2020 r. r. wynosi 1001,06 zł i jest, niższa, niż ustalona decyzją z dnia 11.12.2020 r.

Obliczenie wysokości emerytury:

-kwota składek zewidencjonowana na koncie z uwzględnieniem waloryzacji - 24338,23 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego - 237438,29 zł, średnie dalsze trwanie życia - 261,50 miesięcy ((...),23+ (...),29) /261,50 = 1001,06 zł.

Brak także jakichkolwiek podstaw do ustalenia zgodnie z żądaniem pełnomocnika wnioskodawczynie wynagrodzeń ubezpieczonej w K. Chorągwi (...) z okresu od 15.09.1981 r. do 10.12.1982 r. przy przyjęciu stawki wskazanej w umowie o pracę w kwocie 3.200 zł oraz dodatku 4.200 zł miesięcznie i pełnego wymiaru czasu pracy, gdyż wysokość tego wynagrodzenia została już udowodniona na podstawie załączonego dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7 wystawionego przez fachowego pracownika tego pracodawcy w oparciu o oryginalną dokumentację placową. Wskazane lata nie miały przy tym żadnego wpływu na wartość kapitału początkowego a co za tym idzie także w konsekwencji na wysokość emerytury, gdyż 10 najkorzystniejszych lat stanowiły lata 1988 – 1997.

Mając na uwadze powyższe brak jest podstaw do przyjęcia innych kwot wynagrodzeń wnioskodawczynie, niż te przyjęte przez ZUS i Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołania oddalił.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczynie. (P.I.)

18 XI 2022 roku.